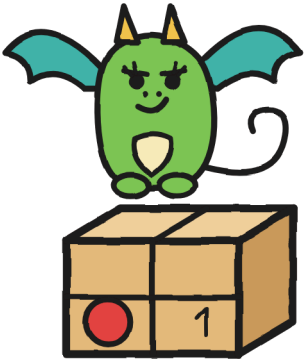

І більше нікому. —Ю.

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 1

Ця посилка кусається

Lui Eriksson

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ 1

Ця посилка кусається

Текст та ілюстрації: Lui Eriksson

Українська версія: LinguAula

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

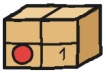
Перше видання: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Шрифти: Andika, Pangolin, Caveat та IBM Plex Mono (ліцензія SIL OFL).

Працюй над кожним розділом
на linguaula.com

РОЗДІЛ 1

Та, яку не можна доставити

Цей зошит випав із коробки № 14 після переїзду. На коробці було написано КУХНЯ — товстим маркером, поспішним почерком. Жодної ложки всередині не виявилося: там лежали оцей зошит, шкарпетка й гумова жабка, яка нічия. Я питав у мами. Я питав у жабки. Жабку ніхто не вимагає.

А зошит вимагав я. На першій сторінці я вивів назву великими літерами, щоб із самого початку все було зрозуміло:

ЗОШИТ ДОСТАВОК Гуні. ОСОБИСТЕ.

«Особисте» означає, що я читаю першою. —Ю.

Цієї зеленої записки там не було, коли я писав «особисте». Жодної зеленої записки не було. Їх вписує Юля, яка за один-єдиний день устигла звикнути читати мій зошит раніше за мене, а часом і раніше, ніж я щось у ньому напишу. Але це буде потім. Давайте по порядку.

Ми приїхали у вівторок. Сьогодні субота. Я вже чотири дні в цьому районі і вже знаю цілу вулицю: свою. У ній шість будинків, а навколо — знаки запитання.

Ніхто не питав мене, чи хочу я переїжджати. Дорослі вирішили це на кухні тим голосом, яким кажуть про речі, що вже вирішені, а мама назвала це «можливістю» — так дорослі називають те, що не можна повернути назад.

Найбільше мене зачепило не те, що довелося покинути свою кімнату. А те, що вже в машині я дізнався про себе дещо, чого не знав: я ніколи в житті не заводив друга. Вони в мене були. Це не те саме. У моєму старому районі друзі були «із заводу»: тобі видавали їх у три роки на майданчику разом із відерцем та лопаткою, і більше нічого робити не треба було. Процедури я так і не вивчив. У школі вчать ділити десяткові дроби, а дружити — ні: вважається, що друзі в тебе вже є.

Тож я зробив те, що роблю, коли не вмію щось робити: склав план.

Мій план, як завести друга:

1. Сказати «привіт».
2. Сказати щось цікаве.
3. ???

Я застряг на другому пункті. Про третій — жодного уявлення. Три дні я просидів застряглий. Тоді я ще не знав, що пункт 3 — найлегший з усіх трьох і що він вміщається в три слова.

Моя нова кімната теж не допомагала. Вона повна закритих коробок і в ній немає нічого мого, тож я сплю в ній, як сплять у готелі: напозичку, з одягом під рукою. Саме тому я так швидко прокинувся від того, що сьогодні вранці пролетіло повз моє вікно.

Це була посилка.

Кажу як є, бо так воно й було. Картонна посилка завбільшки з коробку з-під взуття, з червоною печаткою на боці, пролетіла на рівні мого вікна — без поспіху, як той, хто йде у своїх справах. Потім пролетіла ще одна. І ще. Дев'ять посилок у ряд, як качки, перетнули вулицю й одна за одною прослизнули в поштову скриньку крамниці навпроти. (Решта одинадцять, як я дізнався потім, повернулися, поки я спав.)

На крамниці висить вивіска: НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ. Під нею, дрібніше: «Доставляємо те, що ніхто не доставляє». А під цим, ще дрібніше, ніби дописали, передумавши: «(Майже завжди)».

Тепер у мене був пункт 2: «Я бачив, як літають посилки».

Це не цікаво. Таке буває дуже часто.

Цю записку написала Юля. Я познайомився з нею сьогодні вранці в крамниці навпроти. Вона пише зеленим, а те, що написано зеленим, не стирається. Я перевірив гумкою, слиною й рукавом светра — саме в такому порядку. Гумка стерлася. Зелене — ні.

Я натягнув смугастий светр прямо на піжаму й перейшов вулицю. У піжамі, тобто. У домашніх капцях. Бувають рішення, які тіло ухвалює раніше, ніж голова встигає про це дізнатися.

Усередині пахло картоном і чимось паленим, як коли гасять свічку. Ліворуч стояла полиця з червоним написом ПОВЕРНЕНІ, а на ній — двадцять посилок, пронумерованих від 1 до 20, кожна зі своєю печаткою. Перед ними відьма в пурпуровому капелюсі вказувала на кожну по черзі. Поряд дівчинка в зеленому комбінезоні вголос їх лічила:

— ...вісімнадцять, дев'ятнадцять, двадцять.

— Повернулися всі, — сказала відьма. — Знову.

Ніхто не спитав, хто я такий і чому в піжамі. У крамниці це вже дивно. У тій крамниці це був не найдивніший момент ранку.

Відьму звати Мара. У неї крамниця неможливих доставок і печатка, що світиться: коли вона її штампує, летять іскорки, і іскорки пахнуть тим самим паленим. Юля пояснила мені, як це працює, просто в моєму зошиті, малюнком, повним стрілок, який я переказую тут, бо він займає півсторінки:

- Посилка + печатка.
- Чи підписує той, хто отримує, чорнилом, яке не стирається?

- ТАК: ДОСТАВЛЕНО.
- НІ: на світанку посилка прилітає назад на свою полицю.

Так жодна посилка не губиться. І не доставляється.

Ті, що на полиці, — повернені: двадцять посилок, які ніхто ніколи не зміг доставити. І всі їх надсилає одна й та сама особа. На кожній етикетці, на тому самому місці, тим самим дрібним почерком було написано: ВІДПРАВНИК: R.

— А хто такий R.? — спитав я.

— Хтось із жахливим почерком, — сказала Мара.

І все. Вона сказала це так, як кажуть фрази, що вже звучали багато разів: не дивлячись на полицю, а дивлячись на точку на стіні, на яку не було на що дивитися. Юля ворушила губами водночас із нею. Вона знала цю відповідь напам'ять, і мені здалося, що їй цього теж замало.

Мара склала дев'ятнадцять повернених у величезний мішок, з тих, що носять на плечі. Тієї ночі їй треба було доставити піаніно на маяк, дуже далеко, а заразом, раз вона вже вирушає, спробувати ще раз з усіма. Вона мала повернутися на світанку. Сказала це без жодної надії, голосом того, хто зі звички поливає засохлу рослину.

На полиці залишилася лише одна. Перша в ряду. Номер 1.

— Цю не можна, — сказала Мара, і мені здалося, що вона говорила не нам. — Правило одне: НЕ ЧІПАЙТЕ ПОЛИЦЮ.

— Звісно, — сказала Юля.

Я стояв за нею і побачив схрещені за спиною пальці. Я нічого не сказав. Тепер, коли я про це думаю, це було перше, що нас об'єднало: секрет на дві секунди, ще до того, як ми дізналися, як нас звати.

Юля буває в крамниці по суботах. Я не питав, ким вона доводиться Марі: племінницею, помічницею чи покаранням. Бувають запитання, які ставлять на другий день.

Тепер уже другий день. Питай. —Ю.

Щойно за мною зачинилися двері, Юля оглянула мене з голови до ніг. Не поспішаючи. Так дивляться на посилку, вирішуючи, чи заслуговує вона на печатку.

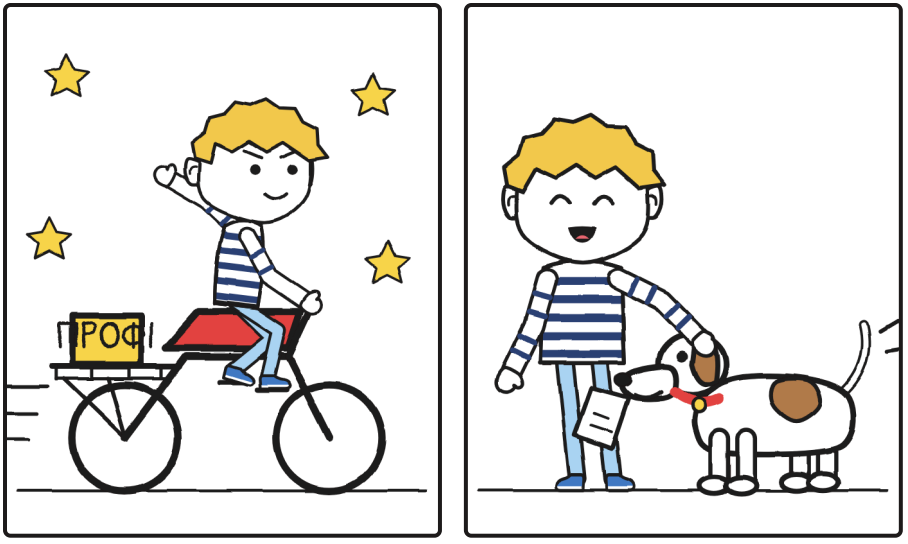
— А ти вмієш доставляти?

Тут мушу бути чесним, бо цей зошит особистий, а Юля все одно його прочитає.

Правда в тому, що за все життя я доставив лише одну річ: газету сусіда з другого поверху, в неділю, бо вона валялася у під'їзді, і мені здалося, що потрібен герой. Я віддав її його собаці. Собака її з'їв. Кінець моєї кар'єри.

І я сказав те, що кажуть, коли хочуть мати друга:

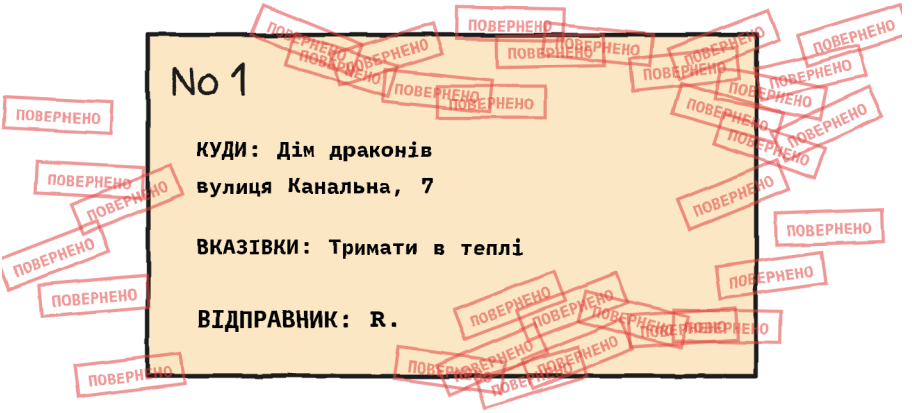
— Так. У моєму старому районі я був професійним кур'єром.

Професіонал для собак.

Брехня — як посилка з поставленою печаткою: вилітає дуже велично, перетинає вулицю, не торкаючись землі, і в якийсь момент повертається. Чого я тоді не знав, так це коли ця повернеться і хто прочитає її вголос.

Юля не вимагала доказів. Вона пішла прямо до полиці й дістала єдину посилку, що лишалася: номер 1. Ту, яку не можна доставити. У неї тремтіли руки, але не від страху, або не лише від страху: так тремтять, коли ти багато матчів просидів на лаві запасних і тренер нарешті називає твоє ім'я. У мене теж тремтіли, але я краще це приховував: помітно було тільки по тому, що я одягнув светр навиворіт.

Я порахував печатки ПОВЕРНЕНО. Тридцять сім. Етикетка складалася більше з печаток, ніж з етикетки.

Під усім тим червоним, якщо комусь цікаво, було написано:

- КУДИ: Дім драконів, вулиця Канальна, 7.
- ВКАЗІВКИ: Тримати в теплі.
- ВІДПРАВНИК: R.

— Якщо ми доставимо її до світанку, — сказала Юля, — Мара побачить, що я вмію доставляти повернені.

— А якщо ні?

— Якщо ні, вона повернеться сама, і нічого не сталося.

План здався мені чудовим. У ньому було дві речі, які має мати план: нагорода, якщо вийде, і жодних наслідків, якщо не вийде. Я ще не знав, що всередині.

Хтось подзвонив у велосипедний дзвінок. Двічі, як той, хто стукає у двері, що не його. У вітрині з'явився хлопець у шоломі й з жовтим рюкзаком, на якому було видно навіть зсередини: ДОСТАВКА «БЛИСКАВКА». ЗА ДЕСЯТЬ ХВИЛИН АБО БЕЗКОШТОВНО.

— Неможливі Доставки? — сказав він тоном людини, яка в інші суботи вже жартувала цей жарт. — Неможливо, щоб ви щось доставили.

Тоньо. Дуже швидко доставляє дуже нудні речі.

— А от сьогодні ми доставимо оце, — сказала Юля й підняла посилку.

Тоньо прочитав «Дім драконів» і зареготав так, що з нього впав шолом. Той покотився до дверей. Він підняв його, не припиняючи сміятися, а коли випростався, вже не сміявся.

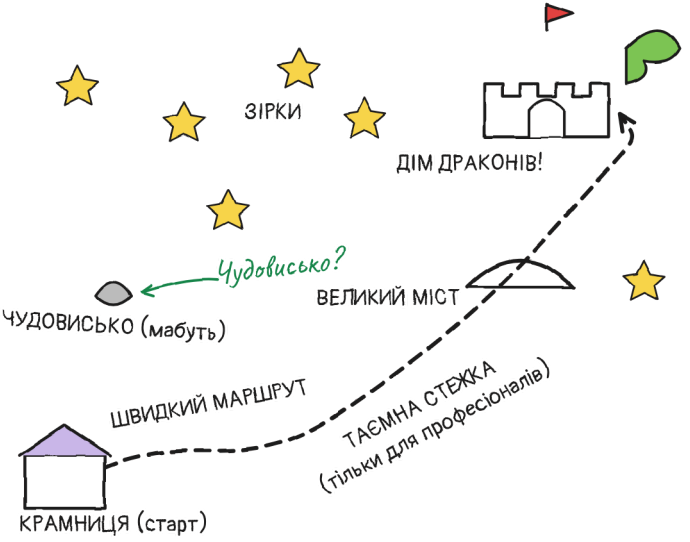
— На вулиці Канальній немає номера 7, — сказав він. — Там від 5 одразу до 9. Я знаю, бо шукав.

— А чого ти шукав? — спитала Юля.

Тоньо надів шолом. Ще раз без причини подзвонив у дзвінок і дуже швидко поїхав — так Тоньо робить із запитаннями, на які не хоче відповідати. Мені лишилося два факти: що він шукав сімку і що «БЛИСКАВКА» не така вже швидка в усьому.

Я накреслив мапу доставки. Професійні кур'єри креслять мапи, а я, технічно, заявив, що я такий.

Зірок на шляху немає.

На мапі був ШВИДКИЙ МАРШРУТ, ТАЄМНА СТЕЖКА (тільки для професіоналів), ВЕЛИКИЙ МІСТ, ЧУДОВИСЬКО (мабуть) і шість зірок. Зірки ніякої функції не мали. Мені просто здавалося, що мапа без зірок — несерйозна мапа.

Чудовиська теж немає на шляху. Я перевірила. —Ю.

Справжньою дорогою, без жодних зірок, ми перейшли Великий міст. Вдень він опущений, і ним ходять усі: велосипеди, пані з візочками, чоловік із качкою. Юля перейшла його точно посередині, дуже швидко розповідаючи мені про печатку й чорнило і жодного разу не глянувши на

воду. Я подумав, що то, мабуть, тому, що вона бачила цю воду вже багато разів. З кишені її комбінезона визирав пісочний годинник, який вона прихопила з прилавка. Він не показує, скільки лишилося до світанку; він годиться лише на те, щоб дивитися, як сиплеться пісок, і нервувати. Я зрозумів, що вона з тих, хто бере на доставку пісочний годинник. Мені це сподобалося. Я взяв піжаму.

Вулиця Канальна, 7 — це був не будинок. Це була стіна.

Тоньо мав рацію: від 5 одразу переходило до 9, а між ними була гладка світла стіна без дверей і вікон, без дзвінка. Лише дуже низько, майже на рівні землі, на висоті, саме потрібній для чогось дуже маленького, висіла латунна табличка з заглибиною у формі лапи. Чотири маленькі заглибини вгорі й одна велика під ними, ніби хтось давно щось сюди притулив, і стіна запам'ятала цю форму.

— Може, це поштова скринька, — припустив я.

Посилка не влазила. Ні боком. Ні кутом.

Ми спробували все, що пробують зі стіною:

1. Постукати кісточками пальців. (Нічого.)
2. Постукати криком. (Нічого, але голосніше.)
3. Зазирнути зверху. Я виліз на плечі Юлі, яка сильніша, ніж здається, і висунув голову. По той бік була ЩЕ ОДНА стіна.
4. Здатися. Це вийшло найкраще.

З балкона на нас дивилася пані, що поливала герані, — з лійкою в повітрі, як той, хто цей фільм уже бачив.

— Ця посилка приходить роками, — сказала вона. — І завжди йде так, як прийшла.

Вона сказала це без злості, як повідомляють прогноз погоди. Потім знову заходилася поливати. У цьому районі, зрозумів я, посилка, яку не можна доставити, — ще одне погодне явище.

Було холодно. Такий холод буває на початку осені, коли він залазить у рукави. Юля ще раз прочитала етикетку, тихо, ніби за цей час там могло щось змінитися.

— «Тримати в теплі». Вона роками лежить на крижаній полиці.

Я новенький. Коли на чомусь написано «тримати в теплі», я тримаю в теплі. Новенькі читають інструкції: це єдине, що в нас є, бо ми ще не знаємо, які інструкції можна ігнорувати. Решта так давно живуть на одному місці, що вже не читають, а просто знають. А іноді те, що вони знають, — неправда.

Я засунув посилку під светр, ми знову перейшли Великий міст, і я сів на ґрати біля пекарні Елії, звідки виходить повітря з печі. Ґрати лежать на рівні землі, притиснуті до стіни, і з них здіймається тепле повітря, яке пахне скоринкою. Я сидів там з рівною спиною й посилкою, притиснутою до живота, з

усією гідністю, на яку здатна людина, що сидить на землі, в піжамі, з коробкою під одягом. Юля перевернула пісочний годинник і залишилася стояти, вартуючи, не кажучи ні слова.

Ти схожий на вагітну поштову скриньку.

Не кажучи вголос, тобто.

Ми так просиділи довго. Пахло хлібом. Я починав пітніти. Щоб не думати про піт, ми розмовляли; точніше, говорив я, а Юля відповідала мінімально.

— Чому тобі так важливо доставити саме цю? — спитав я. — Є ще дев'ятнадцять.

Вона перевернула годинник, перш ніж висипався пісок.

— Бо лічити — це не те саме, що доставляти, — сказала вона. — Я багато субот лічу.

Потім вона спитала, який був мій старий район, і я майже розповів їй правду: що я не пам'ятаю, щоб там щось робив, пам'ятаю тільки, що він у мене був. Що я був як гумова жабка: ще без власного місця. Я розкрив рота, щоб це сказати, і з нього вийшло щось інше, щось із мотоциклом і медалями. Вона кивнула, не дивлячись на мене. Мені здалося, що вона мені вже не вірить. Їй було байдуже. І це було найкраще за весь ранок.

Аж тут щось штовхнуло мене в живіт. ТУК.

— Це твій живіт? — спитала Юля.

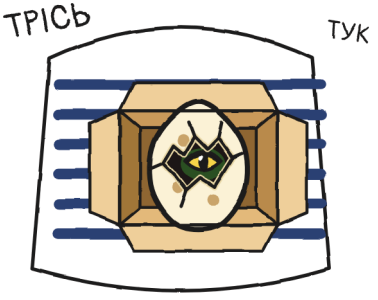
— Мій живіт не робить ТУК.

ТУК. ТУК.

Я відсунув светр. Під кришкою посилки було щось кругле й бліде, з плямами, що не було коробкою з-під взуття і взагалі нічим із того, що продається в коробках. На ньому була тріщина, яка росла, поки я на неї дивився.

ТРІСЬ.

І посилка на мене подивилася.

Жовте око, дуже широко розплющене, посеред тріщини. Воно не дивилося на Юлю, яка знала все про посилки. Не дивилося на пекарню, на пісочний годинник, на небо, звідки все повертається на світанку. Воно дивилося на мене. І вперше за чотири дні, в цьому районі будинків зі знаком запитання, хтось здавався цілком упевненим, хто я такий.

Ніхто не попередив мене, що бувають доставки, у яких посилка вибирає тебе.

№ 2 · КРИХКЕ. НЕ ВІДКРИВАТИ ДО ГРОМУ.

Я прочитав двічі. Я новенький: я читаю все. І ніде не було написано, що не можна чекати грому, сидячи на синьому табуреті.

А надворі починався дощ.

Я подивилася прогноз погоди. Насувається гроза. —Ю.